

Påskesøndag, 31.marts, Domkirken, kl.10.00

Salmer: 224, 218, 239 // 236, 234; altergang 227

Tekster: Mark. 16,1-8

Ingen dåb; altergang rit c, O du Guds lam v.1 efter helligsang

.....

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, Amen.

I påsken bliver der sat en ny orden. Døden får ikke det sidste ord. Det gør livet. Det gør Gud.

Med påsken har vi ikke længere livet på dødens vilkår.

Vi har døden på livets vilkår. Det gør en forskel. Det giver håb og mod.

Men lad os begynde et andet sted. Med at se på den uge der leder op til i dag.

Den begyndte i søndags med en fremmed der kom til byen.

Det lyder som en god gammel western film, I ved hvor helten – den ensomme cowboy kommer til byen. Rydder bulen og drager bort igen, i aftensolen, mod vest.

Han skal være fremmed. Han skal være ubundet af de alliancer og hensyn til den ene og den anden. Ellers kan han ikke gøre det han skal. Men selv om han er fremmed, er han ikke ukendt. Folk ved godt at her kommer en helt. Det ved de fordi han opfører sig på en bestemt måde.

Han går ind i den fortælling der er om helten og som man kender – den fremmede der kommer til byen.

Han rider i ensom majestæt ind. I skridtgang. Han skyder ikke til højre og venstre eller råber voldsomt op. Han udstråler autoritet og styrke – og vilje til de opgør der kommer.

Og sådan kunne man blive ved.

En fremmed kommer til byen.

Præcis sådan var det også med Jesus da han red ind i Jerusalem i søndags. Han er fremmed. Han er ikke fra byen. Har selvfølgelig været der adskillige gange, både som barn og som voksen for at deltage i de store fester, påske, pinse især.

Men Jerusalem er ikke på den måde hans by. Han er født i Bethlehem og er vokset op i Nazareth.

Men i søndags red han den fremmede ind i Jerusalem. På et æsel. Komisk, tænker vi. Men sådan var det ikke for dem dengang. De vidste nemlig fra de gamle fortællinger, at engang ville der komme en konge til byen. En konge som ville befri dem for deres fjender og skabe fred fra hav til hav. Denne konge ville komme ridende til byen. Ikke på en hest, men på et æsel.

Ganske som Jesus.

Jesus svarer på den måde til deres forventning og de ved helt instinktivt, at her er deres nye konge. Derfor skærer de grene af træerne og tager deres jakker af og lægger dem på vejen foran ham som en rød løber; og derfor råber de hurra, eller som man sagde dengang: hosianna. Frels os – som det betyder. En fremmed kom til byen.

Det fortsætter meget godt.

Næppe er Jesus kommet ind til byens centrum før han går i gang med at rydde bulen, meget konkret. Han smider de handlende ud af templet.

Guds hus skal ikke være et handelshus, men et sted man beder, som han siger.

De følgende dage helbreder han blinde og lamme. Han skælder ud på de ledende religiøse ledere og udfordrer dem ved at fortælle dem lignelser, hvis pointe ikke er til at misforstå: at de – de religiøse ledere – tror at de har deres på det tørre i forhold til Gud. Men det har de ikke. Tværtimod vil Gud give sin magt og alt det der hører ham til, til fattige randeksistenser, og de religiøse ledere vil blive dømt ude.

Tonen skærpes på den måde mandag, tirsdag og onsdag. Folket bakker op om Jesus og flokkes om ham. Men de ledende folk bliver mere og mere vrede på ham og til sidst beslutter de at han skal dø.

Som I kan høre: scenen er sat til det endelige opgør. Den enlige helt, den fremmede imod byens ledende spidser i samlet flok, mens folket står afventende på sidelinien, parate til at gå i aktion når de ser hvilken vej vinden blæser. En klassisk scene fra western filmen.

Men bedst som man tænker – sådan. Nu behøver man ikke se mere, for nu ved man hvordan det ender, sker der noget.

Det er nu blevet torsdag.

Jøderne skal fejre påske. De gør de for at mindes hvordan de i sin tid blev befriet fra slaveriet i Ægypten. Jesus fejrer også påske sammen med sine venner, disciplene. De sidder til bords på første sal i et hus, Jesus har lånt til lejligheden.

Alt sammen sådan set udmærket.

Hvis ikke det var fordi Jesus hele tiden siger mærkelige ting.

Han taler om at én af vennerne vil forråde ham. Senere siger han at de alle sammen vil svigte ham og endeligt siger han at hans mest trofaste ven, Peter, vil nægte nogensinde at have været sammen med Jesus og at kende ham.

Forråde, svigte, fornægte.

Man fornemmer en vis usikkerhed brede sig blandt disciplene. Hvad handler det her om? Hvem af dem mener Jesus er forræder og hvem vil svigte ham og – skulle han ikke sætte sig på tronstolen, gøre arbejdet færdigt, indtage byen?

Spørgsmålene svirrer i disciplenes hoveder.

Helt galt bliver det, da Jesus tager brødet, brækker det i stykker og siger: det er mig. Det er mit legeme, min krop. Spis det. Og på samme måde gør han med vinen. Det er mit blod, siger han. Drik det. Fra nu af skal jeg ikke drikke vin før vi sammen kan drikke ny vin i Guds rige.

Her begynder disciplene at forstå, at noget er helt galt.

Helten falder ud af rollen. Den fremmede bliver virkelig fremmed. Han lever ikke op til deres forventninger og derfor kan de ikke genkende ham.

Det de begynder at forstå, er at Jesus skal dø. – Brødet og vinen er hans krop og hans blod, som de og vi kan spise og drikke for på den måde at få del i alt det, Jesus er. Hans liv, hans død og hans opstandelse fra de døde.

Men det forudsætter at han selv er død.

Helte dør ikke.

Hvad foregår der?

Måske er det derfor de falder i søvn, disciplene, da Jesus beder dem gå med ud i en nærliggende have. Jesus er ked af det. Han er bange og måske også vred over at han skal dø. Han beder til Gud om at blive fri for det. Men han slutter med at sige: det er din vilje der skal ske Gud, ikke min. Som sagt har Jesus bedt sine disciple våge sammen med sig der om natten mens han beder. Men de falder i søvn.

En undvige manøvre, en oversprings handling. De kan ikke forstå at han skal dø. De kan ikke få det til at stemme med deres forventning. Derfor lukker de øjnene og sover.

Men kort tid efter kan de ikke sove mere. En deling soldater kommer ud i haven hvor de er, der midt om natten mellem torsdag og fredag og Jesus bliver taget til fange og ført op til ypperstepræsten. Han bliver forhørt, pint og plaget og til sidst dømt til døden, fordi han siger at Han er Kristus, Guds søn.

Det mener ypperstepræsten og de religiøse ledere er at gøre nar af Gud. En tømrersvend fra Nazareth som kalder sig Guds søn. Som helbreder mennesker, ja som regner med mennesker – også dem som ingen andre regner med og som dermed siger at han regner dem for noget. Som taler om tilgivelse og kærlighed og praktiserer det. Som vender op og ned på forestillingen om hvad der skal til for at høre til hos Gud og siger at det ikke drejer sig om at være særligt from eller god eller at have de rigtige meninger. Det handler om tro. Om at være tro.

Skulle han være Guds søn? – Guds udtrykte billede? Skulle Jesus liv være Guds mening med livet? Nej, det er at gøre nar af Gud, mener de. Det er også at gøre nar af dem selv, men det siger de ikke højt. De nøjes med at beslutte at Jesus skal dø. Han er alt for farlig at have gående levende rundt blandt folk.

Det sker den lange fredag.

Jesus bærer selv korset ud til stedet uden for byen, Golgata hedder det. Her bliver Jesus korsfæstet sammen med to forbrydere. Jesus hænger i midten. Han dør som den første af dem, hen på eftermiddagen, i den dybeste ensomhed og elendighed. Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig? Råber han. Og dør kort efter.

Og dermed dør folks forventninger til ham endegyldigt.

Han var i sandhed ikke helten, den fremmede, der rider ind for at rydde op. Han var bare - fremmed. Helt og aldeles. De kender ham ikke og vil ikke kendes ved ham. Han ville ikke leve op til deres forventninger og ville ikke passe ind i deres forestillinger og så kasserer de ham.

En helt der ikke vil være helt, hvad skal vi med ham?

Det er vel også derfor de om fredagen, den lange fredag, står neden for Pilatus's balkon og råber: korsfæst ham, korsfæst ham – om Jesus. Ja, så vrede er de på Jesus, fordi han ikke vil lade sig forme i deres billede at de foretrækker at få en farlig oprører sat fri i stedet for Jesus.

Men de tager fejl. Vi tager fejl. Afgørende fejl.

Da de synes at Jesus er allermest fremmed og længst væk fra deres forestillinger om en helt, - ja da er han så tæt på os at vi burde kunne genkende ham. I døden, i angsten, i ensomhed og gudsforladthed, i bønnen 'lad mig slippe'.

Der ligner Jesus os i virkeligheden så meget, at det gør ondt.

Men samtidigt er det opløftende. For det betyder at siden den nat og den lange fredag er vi ikke alene, når vi kommer der. Vor Herre har været der og han er der sammen med os for at bære det for os og med os.

En fremmed kommer til byen. Og rejser væk igen. Sådan gør cowboyhelten. Når han har ryddet op og slået de onde ihjel, rider han væk, mod vest i aftensolen.

Jesus derimod bliver.

Til den bitre ende.

Og viser dermed en anden vej end hævnens og 'vi rydder bulen' vejen.

Han viser forsoningens vej. Tilgivelsen.

Ja, han er den.

Han siger at magtens og ondskabens onde cirkel kan kun brydes med kærlighed.

Hævnen med forsoning.

Hadet med tilgivelse.

Og Jesus nøjes ikke med at sige det – han gør det.

Han lader sig ydmyge og slå ihjel på den mest forfærdelige måde. Han nægter at gå ind på voldens orden eller rettere uorden. Han afviser at svare igen med samme mønt som han selv får.

Han kunne have brugt sin magt – men gør det ikke.

En fremmed kom til byen.

Ja, for det er virkelig fremmed for os. Det er nyt. En ny orden.

Forsoning, ikke hævn.

Tilgivelse, ikke had.

Kærlighed, ikke magt.

Sådan var det.

Men er det også sådan nu?

Gik det ikke i graven, døde det ikke med Jesus langfredag?

Jo.

Men i dag, påskemorgen, står det op af døde fordi Jesus gør det.

Graven er tom, da kvinderne kommer derud. Den døde Jesus er der ikke. Han er opstået. Og med ham alt det han var og gjorde.

Havde det ikke været for i dag, så havde påskens andre dage været mere eller mindre ligegyldige.

Så ville Jesus være fortid, død og begravet og alt det han gjorde ville være begravet sammen med ham.

Man kunne tænke tilbage på det og mindes det. Men det ville ikke være virkeligt, levende til stede, nærværende i vores liv.

Men det er det.

For Gud rejser Jesus fra de døde i påskemorgenrøde.

Og med ham - tilgivelse, kærlighed, forsoning. Håb.

Det bliver ikke i graven. Det står op, det er vores virkelighed.

Som det var kvindernes.

De søgte den døde men blev mødt af den levende.

De kom tomme som man gør når man har mistet, men ud af den tomme grav rejser Gud håbet.

Livet vinder og døden taber.

Gud har talt. Og han får altid det sidste ord.

En fremmed er kommet til byen.

Rigtig glædelig påske.

Amen.